

Het is tegen acht uur als ze de laatste spullen klaarlegt en het lokaal verlaat om een kopje thee te drinken in de personeelskamer. Terwijl ze door de gangen van de school loopt, denkt ze na over een manier om contact met meneer Rijnen, haar verzekeringsagent, op te nemen. De geplande telefonische afspraak staat op half één. Ze besluit hem tijdens de ochtendpauze zelf te bellen met de telefoon van school. Bij het kantoor van de directrice blijft ze staan. In het kantoor ziet ze een vreemde man in plaats van Sanne, de jonge directrice die ze had verwacht te zien. Even twijfelt ze over wat ze moet doen, maar ze besluit de man aan te spreken en te vragen of ze hem kan helpen.

‘Goedemorgen meneer, kan ik u soms helpen?’ Alexandra kijkt naar de man die op dat moment zijn jas ophangt en zich vervolgens naar haar omdraait. Een man van begin veertig, schat ze, met een knap en sprekend gezicht, donker krullend haar en groene ogen, omringd door donkere, lange wimpers. Best wel een knappe man.

‘Goedemorgen. Nou, ik heb gevonden wat ik zocht. Ik ben aangesteld om Sanne te vervangen in haar afwezigheid. Mijn naam is Tim de Groot.’ Hij steekt zijn hand naar haar uit. Ze schudt zijn hand en stelt zichzelf voor.

‘Ik wil niet nieuwsgierig overkomen, meneer, maar wat is er met Sanne, dat ze vervangen wordt? Vorige week was ze er nog en leek alles in orde te zijn.’ Alexandra kijkt een beetje verlegen naar de man tegenover haar.

‘Ik begrijp je vraag. Op dit moment kan ik alleen maar zeggen dat ze wegens persoonlijke omstandigheden niet in staat is te komen. Het algemeen bestuur heeft, gezien de ernst van haar situatie en de omstandigheden op school, besloten mij te sturen in haar afwezigheid. Als je het niet erg vindt, zou ik graag verder gaan met installeren. Tijdens de eerste pauze zal ik in de personeelskamer iedereen even kort toespreken. Voor nu heb ik een en ander te doen.’ Ze knikt hem begrijpend toe en verlaat het kantoor. Vlug haalt ze een kop thee, en voordat ze het weet, is het alweer tijd om de leerlingen te ontvangen.

Tijdens de ochtendpauze, als de leerlingen onder begeleiding van een collega buiten aan het spelen zijn, gaat Alexandra op zoek naar een telefoon. In de personeelskamer staat er een, maar bij binnenkomst ziet ze dat hij niet op zijn plek staat. Dan maar vlug op zoek naar het ding. Met een gehaast gevoel loopt ze door de gangen en langs de verschillende

lokalen op zoek naar een telefoon. Onderweg komt ze de plaatsvervangend directeur tegen.

‘Alexandra, kom je ook naar de personeelskamer?’ vraagt hij haar. Een beetje verlegen loopt ze op hem af.

‘Eigenlijk zou ik graag even telefoneren. Ik heb een telefonische afspraak, maar ben thuis mijn mobiele telefoon vergeten. Het is belangrijk voor me.’ Zonder naar de man te kijken, wacht ze op zijn reactie. Ze voelt zich op een vreemde manier nederig in zijn aanwezigheid. Een natuurlijk leiderschap, bijna autoritair, straalt hij uit. Iemand waar je niet snel tegenin durft te gaan, tenzij je stevig in je schoenen staat. Ondanks zijn goede uiterlijk stoot het haar behoorlijk af. Een kort ogenblik denkt ze terug aan de dromen die haar die nacht hebben geteisterd. Dat dreigende gevoel, die angst, lijkt ze nu ook te voelen.

‘In mijn kantoor kun je even bellen.’ Alexandra bedankt hem en wil die kant uit lopen, als hij haar tegenhoudt. ‘Heb je na schooltijd even tijd voor me? Ik zou graag iets met je bespreken.’ Hij kijkt haar doordringend aan met zijn groene ogen. Dat is het moment waarop Alexandra weet dat ze moet oppassen voor deze man. Nog nooit heeft ze zich zo klein gevoeld in het bijzijn van een man als hier op dit moment. ‘Ik spreek je straks.’ Kort legt hij een hand op haar schouder om daarna zijn weg te vervolgen naar de personeelskamer. Ondertussen loopt Alexandra een beetje ontdaan richting het kantoor van de directeur. Ze probeert het angstige gevoel van zich af te schudden, evenals de gedachte aan Sanne die zo plotseling voor langere tijd niet kan werken. Wat is er aan de hand? Veel tijd om erover na te denken heeft ze niet. Met een briefje met het telefoonnummer van meneer Rijnen in de hand, stapt ze het kantoor binnen. Op het bureau liggen een aantal papieren met aantekeningen. Tussen de papieren ligt de telefoon. Nadat ze het nummer heeft ingedrukt en wacht op gehoor bekijkt ze de papieren op het bureau. Ergens voelt ze zich schuldig over haar nieuwsgierigheid, maar ze kan het niet helpen dat haar oog valt op de namen van haar collega’s én die van haar. Haar naam staat op een blad, tussen allerlei aantekeningen. Om haar naam is met een zwarte stift een cirkel gezet, met daar achter een vraagteken. Wat het te betekenen heeft, weet ze niet. Tijd om de rest van de aantekeningen te lezen heeft ze niet. Er klinkt een vrouwenstem via de telefoon die vraagt hoe ze kan helpen. Het brengt haar direct tot de orde van de dag. Ze bespreekt de situatie met de dame die ze aan de telefoon

heeft. Ze spreken af dat zij naar het kantoor belt op de afgesproken tijd. Daarmee is het afwachten tot half één. In plaats van naar de personeelskamer te gaan voor een kop thee en een gezellig praatje besluit ze terug naar haar lokaal te gaan. Nog maar vijf minuten tot de leerlingen alweer binnenkomen en de lessen weer verder zullen gaan. In haar lokaal heeft ze even een momentje van rust. Ze haalt een paar keer diep adem, probeert haar persoonlijke gedachten te parkeren en zich te richten op haar werk.

Net na twaalf uur, als de leerlingen buiten spelen tijdens de lunchpauze, loopt Alexandra met tegenzin naar de personeelskamer. Ze heeft niet veel zin in oppervlakkige praatjes en ook niet om samen met de nieuwe directeur in één ruimte te zijn. Ze kent hem niet, maar haar eerste gevoel is zó sterk dat ze het niet kan ontkennen. Er is iets met die man, en ze heeft niet veel zin om te ontdekken wat het is dat haar dat gevoel geeft. Als ze binnenkomt, ziet ze dat hij er niet is. Gelukkig. Ze schenkt thee voor zichzelf in en neemt plaats naast Els en Marco. Marco is de meester van groep acht. Al jaren geeft hij les in de bovenbouw, en dat past goed bij hem. Marco en Els zijn sinds de zomervakantie een stelletje, maar laten dat op het werk niet zien. Alexandra heeft veel bewondering voor hen en de manier waar op zij werk en privé gescheiden proberen te houden.

Alexandra luistert naar het gesprek dat gevoerd wordt door haar collega's en houdt zich op de achtergrond. Na enkele minuten raakt ze, onbewust, in beslag genomen door haar eigen gedachten.

'Is het gelukt met je telefoontje?' Alexandra schrikt bij het horen van zijn stem, pas enkele seconden later dringen zijn woorden tot haar door.

'Shit, ik... hoe laat is het? Ik moet om half één terugbellen voor mijn telefonische afspraak met mijn verzekeringsagent,' antwoordt ze. Met een lichte paniek kijkt ze om zich heen op zoek naar een klok, maar ze kan er geen vinden. Tim legt een hand op haar schouder en laat haar weten dat ze nog vijf minuten heeft en geeft haar toestemming om zijn kantoor te gebruiken.

'Heb je veel tijd nodig? Ik bedoel, moet ik jouw groep even opvangen?' Enigszins gerustgesteld kijkt ze hem aan.

'Bedankt. Ik denk dat ik wel op tijd klaar ben. Misschien kun je standby zijn voor het geval dat het gesprek uitloopt?' Hij knikt naar haar met een glimlach op zijn gezicht.